

Победа конзервативаца и питање Шкотске

Унутрашња политика Уједињеног краљевства прилично је далеко од свести обичног српског грађанина, па ипак тако значајан догађај као то су општи избори није могао да прође без одређене дозе интересовања. Наравно, баш као и у случају избора у САД, мало ко се у Србији заноси мислима да би неки резултат избора у Британији могао бити „повољнији“ или „мање повољан“ по Србију, будући да је за просечног Србина разлика између конзервативаца и лабуриста отприлике еквивалентна разлици између Блерових крвавих кампања у СР Југославији, Авганистану и Ираку и Камеронових у Либији и Сирији. У Србији мало ко може да подлегне илузији да спољна политика Краљевства, ко год да је води, може бити нешто друго осим слепог покораванња диктатима Вашингтона, и чак предњачење са ратнохушкачком и осионом империјалистичком реториком у односу на Великог Брата.

Па опет, неколико питања из унутрашње политике Британије нису нерелевантна и бацају додатно светло на будућност глобалних процеса који се тичу целог континента, па самим тим и Србије. Наравно, на ум прво падају питања Шкотске и Европске уније. Иако су грађани Шкотске на референдуму 2014. убедљиво рекли „не“ независности од Уједињеног краљевства, процес удаљавања Единбурга од Лондона далеко је од завршеног, и о томе сведоче резултати избора, на којим је Шкотска национална партија (ШНП) дословно почистила, како владајућу Конзервативну партију, тако и традиционално јаке лабуристе. ШНП је потпуно истиснула лабуристе из Шкотске, повећавши свој број посланика у Британском парламенту од 6 до 56, и оставивши три традиционалне партије – конзервативце, лабуристе и либерал-демократе – са по једним мандатом на овом делу Острва.

Наравно, вођа ШНП и премијер Шкотске Никола Стурџон, иначе наследница познатог шкотског сепаратисте Алекса Салмонда, одмах је захтевала да Лондон пренесе на Единбург нова овлашћења и додатно ослаби децентрализацију у Краљевству (тзв. „деволуција“). Уосталом, нови-стари премијер је био изабран по том питању и нема превише избора – своју условну „победу“ на шкотском референдуму он је извојевао обећавајући „максималну деволуцију“ (тзв. „Dev Max“) Краљевства, и та стратегија очигледно није повећала поверење Шкота према власти са централама у Лондону. А да је лавину сепаратизма и разградње државне слободарата тешко окренути назад, то мало ко толико добро зна и разуме као грађани Србије.

Пише: Никола Танасић
понедељак, 11 мај 2015 18:13

